

Gaaſke det Samme gjælder ſelvfølgelig med Henſyn til vor Prøvelse af Regjerings Toldlovforſlag. Bortſet fra, at Mindretallets Medlemmer ikke tidligere have hadt nogen Anledning til at forhandle med hinanden om denne Sags Enkeltheder og ſøge at forlige deres muligviſ divergerende Anſkueller om diſſe med hinanden, ſaa at der kunde fremkomme en fælles Indſtilling, vil det ſelvfølgelig være os aldeles umuligt at fremsætte Vædringsforſlag til Regjeringens Forſlag, ſaa længe vi aldeles ikke vide, hvilken Skjæbne de andre Beſtætningslove ville faae, og hvorledes det af Regjeringen forudſatte Reſultat af den ſamlæde Beſtætningsreform derved vil paavirkes. Viſter Folkethinget, at vi ſkulle gjøre en Indſtilling med Henſyn til de tre Beſtætningslove, ſkulle vi ſamvittighedsfuldt arbejde efter bedſte Evne paa Løsningen af denne Opgave; men der maa da ogsaa gives os en paſſende Tid hertil, og om dennes Længde er det os i Diebliffet umuligt at udtale nogen Mening.

Til diſſe Bemærkninger af Mindretallet ſkal Flertallet, idet det forbeholder ſig at imødegaa dem i det Enkelte under Forhandlingen i Thinget, her anføre Følgende:

Som Mindretallet bemærker, har Flertallet ſtrag, da Toldlovforſlaget blev henviſt til Udvalget, forelagt Mindretallet Reſultatet af ſine Overveieſer i Vædringsforſlags-Form med tilhørende Forklaring i Udkaſt til Betænkningen. Paa denne Maade haabede man at fremme Sagen hurtigt og bedſt. Selvfølgelig vilde Mindretallet til enhver Tid have kunnet opnaa Forhandling i Udvalget om Sagen, inden det affattede ſin foreløbige Betænkning, hvis det havde fremsat noget Viſte derom, ligesom en ſaadan Forhandling havde kunnet finde Sted paa ethvert ſenere Stadium.

Overfor Mindretallets finantſielle Betragtninger ſkal Flertallet — uden her at dvæle ved de Beregninger, hvorpaa de støtte ſig — fremhæve, at om end Kaſſeoverskudet i de 5 Finantſaar 1878—83 kun har udgjort i aarligt Gjennemſnit omtrent $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., ſaa har Formueſfremgangen i det ſamme Tidsrum udgjort gjennemſnitlig omtrent $8\frac{1}{2}$ Mill. Kr., naar Jernbaner m. v. opføres med deres fulde Anlægſum, og henved 6 Mill. Kr. (5,963,700 Kr.), naar de opføres med deres halve Anlægſum. Med en ſaadan Formueſfremgang, der nu har forſat ſig temmelig konſtant i en Række Aar, kan der ikke være Betænkelighed ved ſtrag og uden Kompensation at eſtergive det Beløb, Flertallet foreſlaar. Mindretallet opgjør det til $4\frac{1}{8}$ Mill. Kr., men den Del heraf, der er en Følge af Traktaten, kan dels ikke nøiagtig opgives, dels ikke medregnes ſom vedvarende, da Traktaten kun er indgaaet paa 3 Aar. Den blivende Indtægtsnedgang, ſom lades uden Dækning, bliver derfor kun de henved $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., ſom Krigsſtatten plus $\frac{1}{8}$ af Røſullerafgiften kan anſlaas til, og ved hvis Eſtergivelse der følgerig kun vil fyldeſtgjøres et Netſærdighedskrav, ſom forlængſt burde være opfyldt. Der vil ſaaledes endda blive ca. $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. eller, naar man fradrager 600,000 Kr. paa Grund af Loven om Sindſhygeanſtalterne, henved 2 Millioner Kr. aarlig tilbage til nye Udgifter. Hvad nu for det første Udgifterne til Jernbaneanlæg og andre Kommunikationsmidlers Udvikling angaar, da kræver god Statshusholdning i det Høieſte, at den Del deraf, ſom ikke kan ventes direkte at ville forrente ſig inden en ikke for lang Aarrække, afholdes af de løbende Indtægter, og dette endda kun, naar Finantſernes Tilſtand er ſærlig gunſtig. Naar Mindretallet dernæſt taler om „adſkillige paatrængende og vigtige Reforme“ og forlanger, at der ſkal holdes ubeſtemmelige Beløb i Beredſkab hertil, da er dette en beſynderlig Fordring fra den Side, der forhindrer enhver Reform ved at støtte en Regjering, under hvilken det vides, at intet Reformarbejde kan fremmes. Folkethingets Toldudvalgſ Flertal ſkrev herom i ſin Betænkning i Fjor: